

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐγεννήθη τὸ 382 πρὸ Χριστοῦ ἐν πόλει τινὶ τῆς Μακεδονίας λεγομένη Στάγειρα. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὠνομάζετο Νικόμαχος. Τὴν ἀρχὴν ἐδόθη εἰς τὰ πολεμικὰ, ὕστερον ὅμως ἀφιερώθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἐστάθη μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου ὑπῆγεν εἰς Ἄταρνέα, πόλιν τῆς Αἰολίδος, ἧς ὁ ἡγεμὼν Ἑρμείας ἦτο φίλος αὐτοῦ· λέγουσι μάλιστα, ὅτι ἐνυμφεύθη τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου, ἄλλοι δὲ τὴν θυγατέρα, καὶ ἄλλοι τὴν ἀνεψιὰν Πυθιάδα. Ἀφού δὲ ὁ Ἑρμείας συνελήφθη δολίως καὶ παρεδόθη εἰς τὸν Ἀρταξέρξην, ὁ Ἀριστοτέλης προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας διδάσκαλος τοῦ Ἀλέξανδρου· ὅπου διατρίψας ὁκτὼ ἔτη, ἐπέστρεψεν ἔπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἤνοιξε δημοσίαν σχολήν. Οἱ ἄρχοντες τῶν Ἀθηνῶν προσέφερον εἰς αὐτὸν τὸ Λύκειον, καὶ ἐκεῖ ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν συνήθως περιπατῶν· ὅθεν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπωνομάσθησαν Περιπατητικοί. Συγχρόνως ἐδίδασκε καὶ ὁ Ξενοκράτης ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Πλάτωνος. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος παρεκίνησε τὸν Ἀριστοτέλην νὰ συγγράψῃ φυσικὴν ἱστορίαν τῶν ζώων, καὶ ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν ὀκτακόσια τάλαντα, διὰ νὰ ἐξοδεύῃ εἰς συνάθροισιν ζώων, καὶ εἰς ἄλλα ἀναγκαῖα μέσα τῆς σπουδῆς ταύτης. Εὐρυμέδων δὲ ὁ ἱερεὺς τῆς Δήμητρος διέβαλε τὸν Ἀριστοτέλην ὡς ἀσεβῆ· καὶ διὰ νὰ μὴ πάθῃ τὰ αὐτὰ μὲ τὸν Σωκράτην, ἔφυγεν εἰς Χαλκίδα πόλιν τῆς Εὐρίπου, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἡλικίας 63 ἐτῶν. Ὁ θάνατος αὐτοῦ λέγουσιν ἄλλοι μὲν ὅτι προῆλθεν ἐκ φαρμάκου, ἄλλοι δὲ ἐκ κωλικοῦ πόνου, καὶ ἄλλοι ἐκ λύπης, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ τὰς πηλὶρροίας τοῦ Εὐρίπου· ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη αἰτία φαίνεται παντάπασιν ἀπίθανος. Τὰ ἀξιολογώτερα συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους εἶναι ἡ Λογικὴ, τὰ Ἠθικὰ, τὰ Πολιτικὰ, ἡ Ἱστορία τῶν ζώων, ἡ Ποιητικὴ καὶ ἡ Ῥητορικὴ. Τὰ Ἠθικὰ καὶ Πολιτικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους γέμουνσι σοφωτάτων παρατηρήσεων.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

Ὁ Θεόφραστος, Λέσβιος ἐκ τῆς Ἐρεσσοῦ, υἱὸς γναφέως, ἐστάθη πρῶτον μαθητὴς τοῦ Λευκίππου, ἔπειτα τοῦ Πλάτωνος, καὶ τελευταῖον τοῦ Ἀριστοτέλους, ὃν καὶ διεδέχθη τὸ 324 πρὸ Χριστοῦ, καὶ τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἐξέδωκε. Συνέγραψε δὲ καὶ αὐτὸς πάμπολλα (1), πλὴν κατὰ δυστυχίαν δὲν σώζονται, εἰ μὴ ὀλίγιστα, ἐξ ὧν εἶναι οἱ ἠθικοὶ Χαρακτῆρες, τὸ περὶ Φυτῶν, καὶ ἡ Λιθολογία. Συνέγραψε τοὺς

(1) Κατὰ μὲν τὸν Διογένην Λαέρτιον 220, κατὰ δὲ τὸν Μεύρουσιον 232.